

Ben Williams byl poslední na světě.

Poslední, kdo farmařil ve velkém. S pomocí robotů choval na rozlehlých pastvinách skot, ovce a na své stádo koní byl právem hrdý. Ovšem nás teď nezajímá hrdost či romantika, ale smutné konce. Temnou stránkou jeho podnikání a duše byl totiž masný zpracovatelský závod, což je jen jiné označení pro jatka.

Také tento plně robotizovaný závod byl poslední na světě, protože zbytek světa již dávno přešel na konvertovanou stravu. Maso všeho druhu rostlo v bioreaktorech a všechny stravovací zařízení a domácnosti byly vybaveny konvertory, komplexními kuchyňskými roboty, co z umělého masa dokázaly připravit stovky pokrmů podle přání strávníka.

Na planetě se však našlo ještě pořád dost zákazníků, které utrpení jatečných zvířat nikterak nevzrušovalo a mohli si Williamsovy produkty dovolit. Ne že by starý Williams toužil být miliardářem, ale být posledním stálo spoustu peněz a úsilí. Špatně si nežil, na to se měl dost rád, ale nemělo žádný smysl shromažďovat majetek – do hrobu si ho nevezme a nikdo jiný ho nechce. Jeho synové a dcery se už dávno otce zřekli a krvavé peníze veřejně odmítli.

* * *

Toho památného večera zase přišlo.

Vlastně lilo už skoro celý týden a jakákoliv práce venku byla za trest. Robotům to nevadilo. Ale když jeden zapadl do bahna a bylo třeba ho vytáhnout, byl to cirkus na celé odpoledne.

Taková slota by nechala chladným málokoho, ale klidšas Ben neměl ve zvyku se rozčilovat a nadávat. Prakticky všechna příkoří přijímal se stoickým klidem a na otázky okolí jen krčil rameny. Přesněji až na jednu výjimku: novinářům, zvláště pak uječeným novinářkám, nejraději odpovídal svou obstarožní dvouhlavňovkou. Patrně také poslední na světě.

Tak tedy: prší, počasí, že bys psa nevyhnal, a najednou zavrzejí prkna verandy a někdo zabuší na těžké dveře. Ben v suchých ponožkách seděl na staré dubové židli u krbu a sušil sebe, boty, kabát... a tak dále. Byl vysílený, fyzicky i duševně, vlastně vypadal jako vlastní karikatura.

Jenže na zabušení vyskočil, jako kdyby seděl na pružině, a vletěl do stále mokrých bot. Takový detail ignoroval a tak, jak byl, oblečený neoblečený, přiskočil dvěma skoky ke stěně, strhl z ní svou věrnou družku, zkontroloval náboje a řtil se ke dveřím.

A cože ho tak vyburcovalo? Před chvílí jsme to zmínili: no přece představa, že se k němu v této nevhodné chvíli dobývá zase nějaký vlezlý pisálek, aby se ho zeptal, jestli už konečně zanechá těch jatek. Nebo zda se

nerozhodl přispět na budování relaxačních zón pro dlouhá staletí lidmi zneužívaný dobytek, aby ulevil svému svědomí.

Ben nacvičeným pohybem odkopl závoru a rozrazil dveře. Ale kromě prosakujícího deště – minulý týden opravená střešní krytina už zase propouštěla – nebylo na verandě nic neobvyklého. Chvilí.

Najednou mocná síla zvedla Bena deset centimetrů nad podlahu a ruce, z nichž dvouhlavňovku doslova vytrhla, přirazila k tělu, načež ho exportovala zpátky ke krbu. Ač to celé zní násilně a Ben se nemohl hnout, kromě leknutí se mu nic nestalo. Ani závěr jeho cesty vzduchem neskončil nárazem na stěnu či podlahu, jak očekával, ale jemně dosedl do své židle.

Potom se dveře s prasknutím zavřely a Ben se zase mohl hýbat. Vlastně jen vrtět, protože vstát se mu nepodařilo. Znovu se o to nepokusil, zůstal sedět a napjatě zíral na dveře, kde se závora sama vrátila na své místo. Nakrátko také spatřil podivné vlnění vzduchu – někdo je s ním v místnosti!

Ben se nudil poměrně často a nejlepším lékem bylo sledování nějakého pořádného filmu na síti. Ben nebyl vybíravý a stačilo mu, že se obrázky hýbají. Proto mu teď nepřišli na mysl návštěvníci z kosmu, ale jedna bláznivá detektivka, kde zakřiknutý hrdina vyšetřoval nevyřešené případy pod pláštěm¹ neviditelnosti. Dokonce si z něho nechal ušít jakýsi skafandr.

V této představě se ještě utvrdil, když od stolu z druhého konce místnosti přelétla židle a přistála nedaleko té jeho. A když se na ni nezvaný návštěvník posadil, mírně změnila tvar a Ben usoudil, že nebude o moc lehčí než jeho vykrmení vepřici.

Benovi už otrnulo a víc zvědavě než nepřátelsky se zeptal:

„Co jsi zač a co chceš?“

Návštěvník se zavrtěl, až židle zavržala, a po notné chvíli odpověděl. Bylo však poznat, že hlas je umělý, strojový, a že hledá slova:

„Jsem Kvak, což je zvuk podobný mému jménu. Jsem z masa a kostí jako ty, ale to, co slyšíš, je hlasový výstup strojového tlumočnicka. A chci si s tebou promluvit o vážné věci... Pokud ti tlumočnick tyká, nevšimej si toho, je už od výroby trochu přidržený.“

„Dobře, Kvak, zaujal jsi mě. Za tu pušku se omlouvám, myslel jsem, že jsi nějaký otravný pisálek. Ti si pokaždé vyberou tu nejnemožnější chvíli, kdy spustí vodopád otázek, kterými mě vždycky akorát vytočí... Můžeš uvolnit to sevření? Slibuji, že se ani nehnu.“

„Věřím ti. Přiznávám, že svou reakcí jsi mě tak trochu vyděsil a nechtěl jsem, aby se někomu z nás něco stalo. Ať už se nakonec rozhodneš jakkoliv, neublížím ti. Jsem vyslanec dobré vůle. Přestože problém je pořádně velký a vpravdě dlouhodobý.“

„Problém?“ zeptal se Ben s podezřením téměř se rovnajícím jistotě. „Že ty po mně budeš chtít, abych svou farmu uzavřel? Další novinář, co? Byť musím

1 Poznámka autora: Dovolím si upozornit, že dnes už to není sci-fi (bohužel).

uznat, že tvůj postup je zatím neoriginálnější.“

„Ne, Bene, nejsem novinář. Jsem oficiální vyslanec naší prastaré civilizace. Samozřejmě ve srovnání s vámi – ve srovnání se stářím vesmíru – jsme i my tady jen krátce.“

„Máš nějaký důkaz? Neviditelnost zvládáme a elektronické tlumočnický taky máme. Jen mi není jasné, jak proběhla má levitace.“

„To ti jako důkaz musí stačit, Bene. Přišlo mi urážlivé se chovat jako mořeplavci, co vyměňovali s domorodci běžné věci, ovšem těm se jevily jako zázraky. Přece už jen to, že jsem zde, svědčí o vyšší úrovni znalostí.“

„Takže jsi ráno snídal doma a na oběd už jsi na Zemi? Řekněme tisíc světelných let za dopoledne?“

„Musíš sakra přidat, Bene, můj domov je odtud těch vašich světelných let skoro osmdesát tisíc. A zvládáme to za tři hodiny... Ve skutečnosti mi cesta trvala pár minut, protože naše pozorovací stanice je jen kousek odtud.“

„A co pozorujete?“ zeptal se Ben provokativně, přestože odpověď je jasná.

„Vás přece!“

„Aha... Čistě ze zvědavosti – jak dlouho už tam jste?“

„Blíží se sté výročí vašeho objevení. Stanici jsme tam dopravili... teď jsi mě zaskočil... o dva nebo tři roky později.“

„Tvé odpovědi se mi jeví dost konzistentně, aby to byla pravda. Ale zamluvili jsme tu druhou otázku – takže ven s tím! Co vlastně po mně chcete? A proč zrovna já?“

„Odpovědi spolu úzce souvisí. Skutečně po tobě, Bene, naše civilizace chce, abys ukončil své podnikání. My tě žádáme, ne, my tě prosíme, Bene Williamsi, abys skončil s chováním jatečných zvířat a zrušil závod na jejich zpracování. Logicky to nemůže být nikdo jiný.“

Ben byl zaskočen, přímo konsternován – přes umělost a tak trochu ujetou intonaci bylo v hlase slyšet opravdovou naléhavost. Zamyslel se a málem se mu zavařily mozkové závity: Proč by takovou věc, ba cokoli jiného, požadoval po jedinci národ běžně cestující po Galaxii stejně, jako když lidé jedou do jiného města? Vždyť by zajisté dokázali farmu a masozávod *zavřít* během okamžiku?

Kvak ale tok jeho myšlenek přerušil:

„Tuším, na co myslíš, přestože ti myšlenky nečtu... Taky máme pravidla, která dodržujeme, přestože to není výhodné, takže nějaká násilná akce je naprosto nepřipustná... Zasnám tě, Bene, do situace trochu více: Existuje šest rozvinutých civilizací v této galaxii, my a pět dalších, jež založily sdružení, které galaktické záležitosti řeší společně. My jsme sice nejrozvinutější, ale porovnávat mezi sebou celé civilizace jde jen stěží. Přiznávám, že v každé civilizaci se našly věci nebo dokonce celé obory, na které jsme zírali s otevřenou pusou. Pravidla už jsem zmínil: věř, nebo ne, ale šest civilizací se dokázalo shodnout na pětáosmdesáti procentech z nich

a zbývající, odlišné v různých světech, nejsou s těmi společnými v konfliktu. U lidí by to tak hladce asi neprošlo, ale časem by se obrousily hrany, jak říkáte, a mohli byste do našeho sdružení vstoupit...“

Ben vyvalil oči a Kvakův monolog přerušil:

„Sakra, Kvaku, pane vyslanče, *pán* asi nejsi, ale to je jedno, jsi na špatném místě! Galaktické společenství chce, aby se k němu lidstvo přidružilo? Pak musí jednat s vládou pozemské unie. Ne s Benem Williamsem!“

„Jak už jsem řekl: máme pravidla, která dodržujeme za všech okolností, a to i tehdy, když se řítíme do průšvihů. Protože jsme přesvědčeni o jejich správnosti. Jinými slovy trváme na tom, že reflektují realitu.“

„No, Bene, teď mi došlo, že už podruhé jsi zmínil nějaký problém. Zatím bylo všechno hrozně krásné, tak teď kousněme do toho kyselého jablka! Cože je to za průšvih? Asi je něco v konfliktu s pravidly, která jsi zmínil...“

„Pochopils správně. Je tu ještě další civilizace, která se nechce přidružit, protože pak by musela dodržovat pravidla. A ona je porušuje dlouhodobě. Nějaký čas trvalo, než jsme na jejich činnost narazili, však jsem říkal, že vás pozorujeme teprve sto let, ale pak jsme se je pokusili kontaktovat. Přes všechny znalosti a dovednosti šesti civilizací jsme je hledali několik desetiletí. Když jsme s nimi konečně kontakt navázali, zjistili jsme, že arogance, s níž se chovají k lidem, není nějaká dočasná chyba, ale že to je jejich povahový rys. Už třicet let se snaží prosadit svou.“

„Počkej, počkej – máme snad na Zemi nějaké mimozemšťany?“

„No a ne? Těch pozorování nevysvětlitelných jevů je snad málo? Pokud vím, provokují vás už dobrých dvě stě let a nepřestává je to bavit.“

„Aha, tohle máš na mysli... To jako že ty chyby v maskování dělají sami a schválně? Ale to je přece skvělé, copak nerozumíte recesi? Oni evidentně ano. Kvůli téhle pitomosti chcete válčit? Nedivil bych se, kdybyste byli lidi...“

„Nechtěl jsem se o tom bavit, ale donutil jsi mě k tomu, Bene. Recesi chápeme, ale experimenty, které ti ještěři na lidech provádí, jsou opravdu hodně nechutné. Vyprávění unesených není výmysl ani sen, to je holá skutečnost. Myslím, že pozemské zákony takovou věc zakazují. A ta naše pravidla zrovna tak.“

„Aha. To jsem si neuvědomil... Na druhou stranu mi nepřijde adekvátní, aby válčily vyspělé civilizace kvůli desítky případů.“

„Opět se pleteš. Těch případů jsou stovky: ti nešťastníci, co si to pamatují, jsou jen vrcholem ledovce. A to mluvíme o těch, co je vrátili zpět. Můžeš se podívat na statistiky zmizelých osob, ale ještě víc je případů, které ve vaší statistice nejsou, protože jsou to osamělí lidé mimo systém. Když to sečteš, Bene, dostaneš se na několik tisíc případů ročně. Minimálně dvacet procent z toho mají na svědomí Lavoni.“

„Co s nimi dělají? Jedí je snad?“ usmál se Ben ironicky, protože několik béčkových filmů na toto téma viděl. Ale úsměv mu zmrzl na rtech, protože

Kvak smutně odpověděl:

„Ano... A má být hůř!“

„Hůř?“ nechápal Ben, „Co může být horšího? Chtějí nás vyhladit?“

„Ano, ale ne tak, jak to myslíš. Pochop, že nestojí o vaši planetu nebo vaše znalosti. Chtějí vás. Prostě vás vyjedí tak jako vy jste vyjedli velryby.“

Ben se zamyslel, celé se mu to zdálo přitažené za vlasy. Ať je Kvak kdokoli, snaží se ho nesmysly vyděsit, aby svou farmu zavřel? Paralela mezi jedením zvířat a snědením lidstva mu přišla podezřelá. Tiše konstatoval:

„Lžeš, Kvakul!“

Židle zavržala:

„Kéžby! Nejsmutnější na tom je, že by lidé nebyli první. Jednu civilizaci z ramene Orionu už Lavoni snědli. Nemám prostředky k tomu, abych tě tam vzal, ale stejně bys nic neviděl – po třech stech letech se planeta z jejich řádění vzpamatovala a veškeré konstrukce původních obyvatel už se dávno obrátily v prach... Až navážeme oficiální kontakty s vaší vládou, dopravíme tam vaše vědce. Pro vaše přístroje bude důkazů dost.“

Vtom Bena něco napadlo:

„Mám pro vás, přesněji pro nás, jednoduché řešení. Hážeš tady stovkama let, ale já za dvacet třicet let zemřu. Když mi nezařídíte nějakou tu náhodnou nehodu... Potom si budete moct dělat, cokoliv vás napadne. Cokoliv ve shodě s pravidly šesti civilizací.“

„Jenže to už bude patrně pozdě,“ odporoval Kvak, „Navíc tvou farmu může někdo koupit nebo jinak získat – třeba darováním.“

„Těžko. Potenciální dědici ode mne dali ruce pryč už dávno. Nebo snad vidíte do budoucnosti. Máte nějakou věštkyňi?“

„O našich simulačních možnostech, které se věštění dost podobají, se po Galaxii už táhnou legendy. Výsledek nás dost vyděsil. Tak jsme si dali práci a udělali jsme si nenápadný průzkum. Našli jsme tři lidi, kteří by o farmu stáli už dnes... Ani se neptej, adresy neznám, nic víc nevím. Opravdu.“

Další Benův nápad:

„Jenže jak znám lidi, jednání o přistoupení k tomu vašemu sdružení – chápu to tak, že budete chtít, abychom akceptovali vaše pravidla – bude na mnoho a mnoho let. Věř mi, o přistupování států k existujícímu sdružení už něco víme. A co teprve celá civilizace na několika planetách... Pak pravděpodobně bude pozdě.“

„Lidé se budou muset rozhodnout, zda nám dovolí, abychom rozmístili po Sluneční soustavě naše obranné základny. Jedna bude nutná i na Zemi. O zdlouhavosti jednání máš zajisté pravdu, ale pro základny není přistoupení k našemu sdružení nutné.“

„Tak takhle to dělali ti mocnější s těmi méně mocnými od nepaměti: udělali si na jejich území své vojenské základny. A netrvalo dlouho a kecali jim do všeho. Je mi líto, Kvakul – když to takhle navrhnete naší vládě, nepřijmou to.“

Dost pochybuju!“

„To teď neřešme, Bene, vraťme se k našemu problému... Za sto let pozorování jsme pochopili vaši mentalitu myslím dostatečně, abych věděl, jak podpořit náš požadavek na kompletní zrušení farmy a masozárodu. U banky, kterou si sám zvolíš, bychom ti založili účet se slušným obnosem. Byla by tam stejná částka, jakou bychom ti dále připisovali každý rok. Samozřejmě až do tvé smrti. Víme, že jsi poměrně skromný. V zásadě bychom ti posílali tolik, co si vyplácíš dnes, a to bez dalších podmínek... Vlastně k jedné věci by ses musel zavázat: že své podnikání neobnovíš ani v omezené podobě.“

„Asi vážně nejsi novinář, Kvaku... Ale ukončení takové rozsáhlé firmy není jen tak. O peníze nejde – bude to trvat dlouho. Už jen taková kontrola z finančního úřadu bude něco extra.“

„Jak říkám, seznámili jsme se s lidstvem podrobně a už jsme to promysleli do hloubky. Zaplatíme ti obchodníky a právníky, kteří v tom umí chodit. Ukončí tvé podnikání do deseti dnů a do měsíce zajistí rozprodání tvého majetku. Včetně téhle farmy – ty se přestěhuješ do nějaké slušné vily, kde tě tvá rodina bude navštěvovat... Zní to dostatečně lákavě?“

„Ano, je to lákavé... Kromě těch rodinných návštěv.“

„Neboj, to jsem jen tak plácnul, ty nejsou podmínkou.“

Ben se zatvářil hloubavě:

„Stejně mi ale vrtá hlavou, proč je pro vás tak zásadní, abych to tu zavřel... Ne počkej, už vím – jde o nějaká ta vaše pravidla?“

„Přesně tak.“

„Tak už mi to sakra řekni, Kvaku!“

„Je to jednoduché, ale zásadní pravidlo. Tak zásadní, že jsme kvůli němu nepřidružili tři další civilizace, o kterých už víme... *Oficiální styky totiž smíme navázat jen s civilizacemi, které nechovají zvířata ke své obživě.*“²

+ + +

2 Poznámka autora: Co když je odpovědí na otázku „Jestli tam mimozemšťané někde jsou, proč už nás nekontaktovali?“, právě to, že ještě pořád chováme zvířata na jídlo? Civilizovanost lze přece posuzovat ze všelijakých hledisek, nejenom z pohledu úrovně techniky.